

TEMPS

Tots portem dies confinats a casa, sense sortir, només per a realitzar la compra de tot allò necessari per el dia a dia. Ha estat una aturada general i inesperada per a tothom. Ningú es podia pensar que en el segle XXI un virus parés el món i el que era inimaginable ha passat per a tothom, independentment de què es visqui en un continent o en un altre, - és una llàstima que un fet com aquest sigui el que ens iguali a tots - .

El virus no ha diferenciat si el país i la seva gent tenia recursos o no per a sobreviure'l, perquè el que és evident és que la forma de combatre'l no podrà ser la mateixa per a tots i novament les diferències entre rics i pobres i entre els països amb l'estat de benestar i els qui apliquen el capitalisme en el seu màxim exponent també generarà diferències més negatives per aquests últims.

En aquest context penso que els humans hauríem d'aprendre d'aquest difícil moment i adonar-nos de què el progrés no és progrés sense que ho sigui per a tots, i que el que té importància a la vida no es pot mesurar en diners, - no té valor material - sinó que el que realment val és tot allò que els uns podem aportar als altres, valors com: l'amor, l'amistat, la companyia, la solidaritat, la generositat, etc,... que són els que ens alegren el cor i ens fan sentir humans connectats els uns amb els altres i sense més privilegis els uns que els altres. Tots som éssers humans i tenim els mateixos drets!!!

Aquests dies de confinament, com molta gent, m'he dedicat a endreçar armaris, rentant roba i deixant-la de nou ben col·locada i preparada per quan la sortida al carrer sigui possible; he llençat papers vells que només formen part de la meva història i he remodolat de nou les prestatgeries de l'estudi, col·locant aprop els llibres que ara m'interessen més i els que encara he de llegir, així com els que més m'han agradat, -ja porto llegits més de 3 llibres-, doncs una de les coses que més m'encanta ara i sempre m'ha encantat és aprendre coses noves, és una manera que em permet créixer i em fa sentir més viva.

De nou, com molts, he tornat a connectar amb les petites coses de casa i a posar-les en valor, sovint el dia a dia no ens permet de fixar-nos'hi. També, com molts, he rebut i fet trucades i watsaps amb persones de les quals feia temps no en sabia res i que s'han interessat per la meua salut o jo per la d'ells, aquest temps ha demostrat la importància de la comunicació i de les relacions humanes, del tot necessàries per tenir una bona salut emocional.

Per contra, la pandèmia ens ha permès tenir més temps, ho dic en tó positiu donat que el meu caràcter m'impedeix adoptar postures tràgiques, ja que sempre amb els reptes que he tingut a la vida, m'he arremangat i he buscat la millor manera per poder fer front a la situació, no volguda i intentar sortir-ne més forta i més capacitada, per viure de forma més plena i conscient el gran regal de la vida, així ho

hauríem d'enfocar tots i aprofitar aquest temps per millorar els diferents aspectes de la nostra vida.

El temps, també ha fet possible que molts pares puguin estar més amb els seus fills, aquests sovint molt ocupats en la formació i activitats i els primers amb el seu treball. Temps que malauradament ha hagut de ser només dins de casa, però que segurament ha enfortit molt els llaços entre ells.

Aquest temps però ha comportat un sacrifici molt gran per molta gent: els sanitaris que amb tanta generositat están treballant per tenir cura dels malats; els treballadors de geriàtrics; els agricultors; els treballadors del comerç d'alimentació o de farmàcies; els transportistes que fan possible que els productes arribin a nosaltres; els que retiren les escombraries perquè la nostra qualitat de vida no canviï; els informàtics; els periodistes; treballadors socials; policies; els treballadors dels sectors del gas, la llum, l'aigüa; etc,...que possibiliten entre tots que la nostra vida sigui digna.

Ha estat però un sacrifici molt gran per a totes les persones grans que s'han hagut de quedar soles a casa sense la visita o companyia dels seus fills i néts per por al contagi. Persones que han lluitat al llarg de tota una vida per fer-los grans i ajudar-los en el seu futur i que ara es troben sense el seu escalf, però que a través de les video-conferències i de curtes visites d'aproveïment de queviures, poden establir un contacte amb els seus, el qual i donada la seva demostrada fortalesa els permet seguir el dia a dia amb confiança i pensant amb amor que els seus están bé!. Són una generació que el que ens ha donat sempre és amor amb les seves diferents vessants: companyia, cuidança, suport en tots els moments de la vida, són la família que sempre hem tingut al costat i que no podem més que aplaudir-los i agrair la seva generositat, entrega i que es mereixen tot el nostre respecte i amor.

Un emocionat i gran record pels qui ens han deixat de forma prematura per culpa d'aquest virus, tots coneixem algú, no us oblidarem!!!. Una abraçada molt gran per els seus familiars. També, vull enviar molta força, confiança i esperança als qui estan malalts, desitjant que es recuperin molt aviat!!!.

Espero que aquest temps que hem tingut i encara tenim, l'aprofitem per millorar les nostres relacions amb els altres. Voldria que aquest temps ens converteixi en millors persones i ens faci veure el que realment té importància a la vida i el que és superficial –que no ens fa feliços malgrat ho sembli- i que ens adonem que la felicitat resideix en valors com són: la solidaritat, l'amor als altres, i l'entrega.

Desitjo tornar a veure ben aviat els carrers plens de vida i confio que aquest temps ens permetrà reflexionar i entre tots arribar a aconseguir un món més just, millor, i més feliç.

Núria Carbonell i Alart